

Motion till riksdagen 2008/09:K381

av Anne-Marie Pålsson och Göran Lindblad (m)

Införandet av en ”ledamotspeng”

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för riksdagsstyrelsen som sin mening vad som anförs i motionen om att det ledamotsnära stödet ska omvandlas till en ledamotspeng, som ska betalas direkt till den enskilde riksdagsledamoten och inte som nu till partierna.

Motivering

Riksdagen avsätter årligen ett betydande belopp till riksdagens partigrupper. År 2008 uppgick stödet till ca 240 miljoner kronor, vilket är en fördubbling jämfört med 2004.

Merparten av detta stöd utgörs av det så kallade ledamotsnära stödet som är tänkt att vara ett stöd till den enskilda ledamoten. Omräknat uppgår detta stöd till ca 580 000 kronor per ledamot och skall i princip motsvara en politisk sekreterare per ledamot.

Minst satsar Miljöpartiet och mest Moderaterna, Folkpartiet och Vänsterpartiet. I den enkätundersökning som gjordes inom ramen för utredningen uppger bara 45 procent av ledamöterna att de har haft mycket goda eller ganska goda möjligheter att påverka organisationen av de politiska sekreterarna.

I många andra länder – ja faktiskt majoriteten av OECD-länderna – har en annan lösning valts för detta stöd. Där utbetalas stödet direkt till den enskilde ledamoten som sedan kan använda det på det han/hon finner bäst och som bäst passar hans/hennes behov och önskemål. I praktiken innebär det att den enskilde riksdagsledamoten själv anställer den sekreterare han/hon anser sig behöva och därmed ikläder sig ett arbetsgivaransvar.

Motsvarande lösning borde införas i Sverige. Visserligen kan det personliga arbetsgivaransvaret uppfattas som en udda fågel i den svenska strukturen,

Fel! Okänt namn på

men eftersom denna konstruktion finns i så många andra länder borde det inte vara så svårt att finna en förebild för hur detta kan utformas praktiskt.

Mot bakgrund av vad som ovan sagts bör det ledamotsnära stödet omvandlas till en ledamotspeng och betalas direkt till den enskilde riksdagsledamoten – med ett korresponderande krav på redovisning från ledamotens sida.

Den sammantagna effekten av dessa åtgärder är en förstärkning av riksdagsmannens ställning och riksdagens kontrollmakt. Man kan också räkna med en allmän vitalisering av riksdagens arbete i stort.

Stockholm den 6 oktober 2008

Anne-Marie Pålsson (m)

Göran Lindblad (m)